

Tre af mine Venner.

Afbetaling paa min Gæld

— af —

en gammel Feltpræst,
Forfatter til „Præsten i Krigen“ og til „Ellen“.

(Fortset.)

Ogsaa ved Kolding var han det følgende Aar med, og da Kommandøren for 5te Linie-Bataillon var falden, betroede Willow den til Helgefen, der ogsaa førte den faaledes under Belejringen som under Slaget ved Fredericia den 6. Juli. Saa forvandt han igen. Stønt han nemlig saa ofte havde vist sin Dagtighed, blev han dog ikke betragtet fra samme Synspunkt som de fæste Officere, og han blev derfor ikke optaget i Linien, men i det bestående i Hærsvejen. Saa længe Felttoget varede, var han med, og gjorde Tjeneste, men saasnart Søren gik i Vinterforret, traf han sig tilbage i sin Ensomhed, og holdt sig saa langt tilbage som muligt. Saaledes ogsaa i Vinteren imellem 1849—50; 5. Bataillon fik en anden Kommandør, og Helgefen sad oppe i Sørens-Gænen, drev Raat om Dagen, lærte om Aftenen — og ventede. Den ene af de to gamle Venner falden ved Fredericia, var Schleppegrell var tilbage; han var Helgefen den færeste; og saasnart muligt søgte han at være i Nærheden af ham. Det var et beymærkeligt Forhold, og dog et saa underligt Benskab, som det hælendes findes; begge var de hidt, Modet rullede raskt i deres Arer, og det blev det ved med indtil deres Død. Over Morgenen indfandt Helgefen sig med det Spørgsmaal: „Hvorledes befinder Generalen sig?“ og naar han saa var ved det, togende sin Pibe, kunde man være overbevist om, at det ikke varede længe, inden de „sag sammen“, og man kunde undertiden høre en Raaben, saa højt, at man maatte fristes til at tro, at det vilde komme til Gaandgræbte-ligheder; indtil Helgefen aldeles rød spræde ud af Døren, for at gaa til sit Kvarter, og — for altid snart at komme igen; fordi han bestandig indsaa, hvad han flere Aar eller faldt: „Jeg ved ikke, hvorledes det var, men det er det samme, altid havde Schleppegrell Met!“

Ja! Schleppegrell havde i Helgefens Vne altid Met; i en faadan Grad saa han op til ham, at han ikke alene for fuldt Alvor paatød, at der ingen intelligenter Officer end han var i Armeen, men han gav ham altid Met baade i hans Vns Gerning og i hans Fald. Jeg ved aldrig, at jeg har hørt nogen Mand omtale en anden, ikke alene med en saadan Kærlighed, men med en saadan Værdighed, som Helgefen Schleppegrell. Der hang et lille Billede af Daguerrotyp, af Schleppegrell over Helgefens Sofa, og saasnart Taleren faldt paa Schleppegrell, for Helgefens Vne hen over dette Billede, og han optog det i sig saa beintent og klart, at man saa paa ham: nu var han rede til at forklare hans Met i alle Ting. Der var for ham intet Raad, der havde en saadan Klang, og heller intet, for hvilket han saaledes var rede til at gaa i Ziden. Følgende Træk vil maaske bedst vise, hvad han troede at folde Schleppegrell.

Efter at Krigen var endt, og Helgefen var bleven Kommandant i Slesvig Vg, fik han atter No til at øre Raagen mere Tid; Raagerne i Omegnen blev ogsaa, og om han ogsaa ganske vist satte den Mand højt, der i Oprørsstiden havde bevaret sin Trofasthed imod sin Konge, saa var det dog umuligt at oversee en Mand's Dagtighed som Skotte, naar der i hans Nærhed var et godt Raadstift, selv om hans Fortid ikke havde været ganske ren. Der var i Nærheden af Slesvig en Fortmand, om hvem alle vidste, at han havde været meget ivrig i Oprørsstid; men han var snild nok til, ikke som saa mange andre, at løse sin Vej efter Slaget ved Jitend; han blev, og blev Tidende i sit Embede. Der var mange, som fandt dette befremdeligt, og som talte med Helgefen derom; men denne vilde ikke vide noget af Sagen; han fød den bestandig fra sig, som noget, der ikke vedkom ham; han gik selv paa Raat med ham, og derved blev det i længere Tid. Jeg kendte godt dette Forhold, men blandede mig aldrig af mig selv i Sligt, og havde altsaa heller ikke talt med Helgefen derom. Saameget mere overrasket blev jeg, da han en Dag kom op til mig; og, idet han bragte Samtalen hen paa Skovrideren, fortalte: „De ved nok, at jeg bestandig har holdt paa Manden; men nu kan jeg ikke længere; at han er slesvigskstiftensindst, det har jeg endda ikke brudt mig saa meget om; thi det er de jo alle sammen mere eller mindre; men han har foresaaet eller givet Anvisning paa Udbygningerne i Stoven ned til det Sted, hvor den Bro var faldet over Vansejen, over hvilken Tjenden rullede, da han anrettede Ulfsten i Solt, hvor Schleppegrell faldt; han har jo altsaa paa den Maade taget Del i hans Død.“

Manden faldt virkelig som et Offer for Schleppegrell's manes.

Denne gengældte tilfælde Helgefens trojaste Benskab; thi han var ikke alene en tapper Mand, men en „nobel“ Mand, en Hædermand. Det, hvori alle hans gode Egenskaber bundede, og hvorfra de hentede deres Værd, var hans ædle Karakter. Han vidste, hvortil Helgefen var at bruge, og det gjorde ham ond, naar han blev stød tilfide; da Krigen derfor brød ud i 1850, flyndte han sig med at optage ham som Adjutant i sin Stab. Da det var Slaget ved Jitend, medens Planen til Angrebet drøftedes, kom paa Tale, om det vilde være muligt for Tjenden at komme over Gamme-lund Mose uden at gaa i, kendtes der Ud efter Helgefen, i den Tro, at han maatte kende Terrænet. Det gjorde han dog ikke, men hans Erfaring klarede straks Spørgsmaalet, idet han lod hente en Lær fra Mosen, og da han saa, at den underste Side var meget sandet, erklærede han det for gørligt.

For selve Dagen havde Schleppegrell bestemt, at Helgefen skulde følge første Brigade, der under Oberst Krabbe dannede venstre Fløj, og som havde det danske Hæver, at holde den langt overlegne fjendtlige Størke bunden til Wedelsvang Bælt. Der var en rig Lejlighed for Helgefen til at vise af sin Kraft og Dagtighed; ikke alene fordi Stillingen selv gjorde det nødvendigt, og fordi de mange Regn og Vælder gjorde det til en Vætingelse, at han maatte være alle Steder; men fordi han havde mere frie Hænder til at handle end ellers. Først mod Slutningen af Slaget fik han at vide, at Schleppegrell var falden, og det var godt; thi havde han faaet det at vide før, vilde der næppe kunne være trukket nogen større Vælfel paa hans Kold-

blodighed, end Efterretningen derom. Det er befendt, at Krabbe taffede Helgefen for den Understøttelse, han havde ydet ham; det er maaske ikke saa befendt, hvad jeg selv flere Gange har hørt af Helgefen, og som det er mig en Glæde at gentage, at han jagde om Krabbe, hvad der i Helgefens Mund var en stor Ros: „Jeg var den 25. Juli Vidne til, at Krabbe var en modig Mand.“

Helgefens varme Talsmand var nu borte; men ved at sætte ham til første Brigade, og derved give ham Lejlighed til at vise sin No og Dagtighed, havde han vist ham den sidste store Bænetjeneste; thi naar Helgefen efter Slaget blev ansat i tredje Brigades Stab, hvis Opgave det snart blev at tage Fredericiads tilbage, saa var Grunden dertil vistnok ikke alene det nøje Kendskab, han havde netop til denne Egn og dens Beboere.

Efterat Brigaden havde indtaget sin Stilling imellem Husum og Fredericiads, betroede Oberst Schepeleren Helgefen Ledelsen af Kvantogarden. Det var Hensigten at fravriste Tjenden Fredericiads, for at gøre den til Sovepunktet for denne Egn's Forsvar. Først senere fik Tjenden Beskydningen af denne Vg at vide; den var derfor kun besat med ca. 250 Mand og 4 Kanoner, og Helgefen tog Vnen ved det første Angreb. Idet han saaledes havde sat sig i Besiddelse af Pladsen, havde han selv erobret den Plads, hvorpaa han skulde staa og vinde sit berømte Raad; han blev Vnens Kommandant, og han viste, at han forjente at være det.

Det er ikke min Hensigt, at ville give nogen Skildring af Kampen om Fredericiads; den er beskrevet saa ofte af Sagkundige, at Helgefens Raad ikke kan dø, faalange der lever Kærlighed til Fædrelandet iblandt os; thi selv om han havde trofaste Hjælper, der bar deres Del af Arbejdet, og selv om det danske Terrænet var ham til Hjælp paa mange Maader; den overste Ledelse af Forsvaret, den urolige Følelse, hvormed det blev ledet, den Raskhed og Uforvarethed, fulgt af et glad Sind, der altid vidste at gøre Hæren saa lille, og Ulykterne saa gode som mulig, — det var dog altsammen hans alene. Derfor havde en af hans Undergivne Met, da han, efterat han i en Kreds af Officere havde hørt paa, at en højere Officer, som lod til at være noget isfom for den Ros, Helgefen fik, havde udviklet, hvilke Næst der var bleven begaaet under Forsvaret, og denne saa vendte sig til ham med det Spørgsmaal: „Er Kaptajnen ikke enig med mig dertil?“ — ganske tørt svarede: „Jeg vil kun tillade mig at sære: Han holdt Fredericiads!“

Ja! det er Sagen: Han holdt Fredericiads.

Naar jeg dog paa den anden Side heller ikke, i en Fremstilling af min gamle Vnens Vn, ganske kan forbigaae disse Dage, saa ligger det deri, at jeg, paa Grund af min daværende Stilling, har gjemt en Del Træk fra den Tid, som er ret betydningsfuld, medens jeg ikke hidtil har set dem anført; og de funde dog maaske være værd at tage med, som Bidrag til hans Billede.

Den 27. September var jeg sent kommen hjem fra en Embedsreise, saa jeg først kom til No henimod Midnat. Jeg laa endnu og læste, da jeg hørte en forunderlig hvulende Lyd, som jeg ikke havde hørt før; men, da den straks blev gentagen, og Hornblæserne samtlig lod sig høre, Dragoner galopperede igennem Gaden, stod jeg op, fastede nogle Klæder paa mig, og løb hen til Helgefen. Til min store Forundring blev der mig sagt, at han var gaaet i Søng; men, da jeg hørte, at han endnu ikke sov, gik jeg ind til ham. Han fortalte mig da, at den omtalte Lyd skrev sig fra et Par Raketter, der var faldene over Staden imod det der liggende Færgeshus; han havde nemlig hørt, at der blev lønret derovre, og han vilde vide, hvad det havde at betyde. Allerede nogle Dage før havde han sagt: „Se dette Færgeshus; der ligger derovre i det hellige Romerke Rige; derfor er det mig forbudt at røre det; men jeg forjætter Dem, at ved min allerførste Lejlighed skal det blive stadt ned, om det saa laa midt i Husland!“ For Næsten var han fornyet, og gentog flere Gange: „Vi er færdige; lad dem kun komme; mine Ryder er paalidelige, og Tyskerne skulle saa at sige, at vi er ikke alle, saa godmodige, som Sapperen foreleden Dag.“

Da jeg bad ham om en Forklaring, fortalte han, at en Sapper, der arbejdede ude i Nærheden af en Boudgaard i den øverste Linie af Befæstningen, havde taget en Sæfaldt Græs fra Egeren; herover var denne, der var befendt som en hidt Mand, bleven rasende, og havde, idet han brugte Udtrykt som „Tøve, Skævre“ osv. flaaet Soldaten paa kinden; og, uagtet der fandt maaske 50 Mand omkring ham, tog denne dog ganske rolig imod sit Værgen. Derved vilde det ganske være blevet, dersom ikke Helgefen, som fra den tidlige Morgen indtil Aften var alle Vegne, og med sin Springfløj sprang som et ungt Mennefte over de dybe og brede Græne, til Mandens Forsværelse i det samme var kommen, og havde spurgt, hvad der var paa færde. Da han havde faaet tilfredsstillende Underretning, skulde der gøres Vige for Vige; Manden og Sapperen blev begge kaldt frem, og nu befalede Helgefen den sidste at gøre Gengæld; det kostede et alvorligt Baalag at saa ham til det, og da han gjorde det med mindre Rynd og Klem, end det ansaaes forsendt, maatte der en meget streng Befaling til, for at saa Soldaten til at overvinde sin Sky for at saa værgelses Mand; først da blev Befalingen adlydt. Da det Væle var forbi, kom Moral; thi det var Helgefen aldrig bange for, enten det var lige over for Overordnede eller for Underordnede, at give Forklaringer og Oplysninger om, hvorfor han handlede, som han gjorde; han sagde til Vonden: „Kan du dumme Mennefte ikke forstaa, hvorfor du maatte have Frygt? Er det noget at tage paa Vej for, en saa ubetydelig Ting som lidt Græs? Denne Gang traf du paa et taalmodigt Fa, men det er ikke sagt, at du gør det næste Gang; og, hvis Følene nu ikke havde været Vidne til, at deres Kammerat har faaet Opdræjning, hvad vilde du saa sige, hvis de, naar jeg var borte, af en Fæsttagelse sat en Skovstift til Raat, og din hede Gaard brændte!“

Vonden forstod godt Helgefens Mening; de blev gode Venner, og han bragte ham fra den Tid undertiden Underretning om enhver af Tjendens Bevægelser, som han troede at høre. Da han fortalte mig Skiftet, hævdede han sig med det uendelige Lune Smil, der var ham egen: „Jeg sætter for Vn paa jua talionis (Gengældens Ret); er det ikke saaledes at Vatinere falder det?“

Helgefen troede ikke, at Tjenden paatænkte et alvorligt Angreb, og denne Nat gik rolig hen, ligesom ogsaa Dagen efter; dermed var det første Spøndgen den 29. Sept. skulde jeg have Gudsstjeneste i den lutherske Kirke; men kl. 7 om Morgenen, da jeg var bleven ved fat, og skrev paa min Prædiken, for den første Bombe ind i Vnen. Jeg vidste nu Vælfel, og efter at have paalagt min Oppasser, at han skulde pakke mit Løj ind, gik jeg hen til Kommandanten. Jeg traf ham staaende rolig i sin Dør, og se paa en Skimmel, der var stadt, og som laa paa Torvet; og, da jeg spurgte ham, om det nu blev Alvor? svarede han: „Ja! jeg tror det næsten! — jeg havde for Næsten min Morfald for et Øjeblik siden med en Slynge af en Strædderhønd, der vovede at gaa her forbi med Oprørsfakorden paa sin Hue; jeg fik dog saa megen Tid, at jeg kunde give ham en ordentlig Dragt Frygl, og saa fattede ham i Kullet; der kan han nu have den Fornøjelse at fide, indtil „Væfriere“ kommer og tager ham ud.“

Vore Vej var ikke den Dag sammen; jeg raste ham Haanden til Afsted med det Luffe: „Vorherre bevare Dem!“ og saa gik hver til sit.

Quad havde han ikke at gøre, at vaage over! Tjender forinden og forinden, foran og bagved; Jld fra Kanoner, og Jld fra den brandende Vg; midt i en Besøtning, der i sin Angst kun bad om, at den maatte saa Lov til at forlade alt, hvad den ejede i Hus og Hjen, og som, for hver der gik bort, gav Blads for en Vælfel, der sin taente paa at røve og plyndre; og saa dertil en Befæstning, der skulde færdes i en Vn, hvis Beboere havde givet alt til Pris, og som det dog skulde gøres begribeligt, at den maatte agte Ejendomsretten, selv hos dem, der havde vist sig som Tjender, og selv opgjvet den.

Kommer nu hertil, at Brigadens og Helgefens Tanter langt fra faldt sammen, huerken naar det gjaldt Befæstningens Modstandsraft eller Pladsens Beskydning, ej heller naar der var Tale om den Understøttelse, den ene mente at kunne udnære, og som den anden mente at have Ret til at fordræ; saa vil man kunne forstaa, at der hørte en mere end almindelig Personlighed til for at holde ud, ligesom der hørte en mere end almindelig stærk legemlig Konstitution til for en ældre Mand at vaage den ene Nat efter den anden, og saa dog være lige rask og ihærdig om Dagen. Han var dog hele Tiden munter, rigtig i sit G; og, naar han i de enkelte Øjeblikke fælemedes med sine Officere for i Høst at nyde et tarveligt Maaltid, skulde ingen have troet, at det var ham, der ikke alene var rede til at bære det Ansvær, hans nærmeste Forsætte vilde lægge paa ham, men endnu en hel Del mere. Da de saaledes en Middag sad ved Bordet, og der i det samme kom en Bombe, der førte en Menge Støv og Rask ind til ham, sagde han ganske rolig: „Saa, nu fordræde de Kærlinger os endogsaa Waden.“ Han talte senere ofte om, at der i alle Dagens egentlig kun var et Øjeblik, da hans Hjerte slog hurtigere end sædvanlig; det var under Stormen, da det hed: „Der er snart ikke mere Ammunition!“ en Frygt, der dog snart forvandt, da den paalidelige og modige Lieutenant Ludvigsen af 1ste Jægerkorps saas at sære Krudtvoagnene igennem den brandende Vg.

Det var naturligt, at Helgefen, der selv havde gjort Fredericiads til det, den nu var, og som selv nærede den allerførste Tillid til Stillingen, søgte paa alle Maader at indgyde, ikke alene Befæstningen, men ogsaa sine nærmeste Forsætte denne Tillid. Med Hensyn til de sidste lykkedes det ham ikke; derfor mente man at kunne forstaa det, naar man derfra ikke gav ham den Opmuntring til at holde ud, som han trængte til; thi, medens der for ham ikke var Tale om at rømme Stillingen, i al Fald ikke saa længe, som han havde noget som helst Raad om, at han kunde holde den endnu en Stund, som der idelige Paamindelser, om ikke at opbætte sit Tilbagetog for længe. Den allerførste Dag, da Tjenden overbærgede os med en Regn fra 44 Stk Skys, imod hvilke Helgefen kun havde fæst at stille; da Tjendens store Dørmagt havde prøvet paa at storme, men var blevet flaaet tilbage, selv da, kl. 3½ Efterm. kendtes tilligemed den Ulykkesning, der overbragtes, de Ord: „Det overlades Helgefen at bestemme, naar han anser det nødvendigt at forlade Fredericiads;“ og kl. 6¼, „at nu vilde det være rigtigt at tiltræde Tilbagetog.“

Vi havde den Gang ingen Telegraf; enhver Meddelelse maatte se ved rideende Ordmandier af bundløse Vej; og det tog Tid. Det var ingen Glæde at være i Helgefens Nærhed, naar en Ordmands kom; thi der kom aldrig Svar efter hans Soveb, og naar han havde læst den modtagne Sæddel, kunde han blive rasende. Han bad om en Forklaring, der syntes at være højt nødvendigt, der blev han svaret, at han kunde ingen saa; han sendte sin egen Adjutant hen for at indgyde Brigaden Tillid til, at Vnen kunde holdes, og han fik det Svar, at Befæstningen ikke kunde vente at blive aflast; han fik Baalag om at bestemme Tilbagetogs Linien; naar han havde læst det altsammen, stænde han; men han stod i Grunden ligesom Nelson, der satte sin Skiffer for det blinde Vje, for ikke at se Signalet til at gaa ud af Slaget. Der kom Skrivelse, hvori det blev ham anbefalet, at tage en nærmere angiven Disposition, men han foretog, at en Andefaling kunde ikke tage for en Befaling. Den sidste Ordre, der saavidt jeg ved, kom den 4. Oktober kl. 4 Eftermiddag, „forlanger, at Helgefen, hvor det heles Vælfærd staar paa Spil, adlyder den Befaling, der gives! Den Udholdenhed og Dagtighed, hvormed han forsvare Pladsen, paafæmnes i høieste Grad, men det kan ikke indrømmes, at Fredericiads bør anses som en sand Fæstning, der er i Stand til at holde sig, hvis det første Korps er nødt til at gaa tilbage.“

kl. 6 fæmte Dag lod Helgefens Melding: Tjenden stormer.

kl. 10: Stormen er aflaaet.

Kvanden Time efter meldtes, at 5. Bataillon var paa Vagne afendt fra Sovekvarteret i Slesvig; men da sov Helgefen, træt af Dagens Arbejde, med den vundne Værfærd; da var hans Raad ikke mere indskrænket til den lille Vg; men det var udgaaet, for at lægges paa et tafnemligt Følfes Raad; og da var ogsaa det Raad naet, hvorfra han saa længe havde stridt: Hærfærdkapitajnen blev Oberstløjtnant i Linien, og hans egen faaefkom fremmede Konger sendte ham Hæderstegen.

Da jeg næste Dag kom til ham, boede han i Jødefoggen; efter at jeg havde lyfknisset ham, sagde han: „Præsten maa ikke tro, at jeg er bleven Jøde;

isfom vi rigtignok ikke har fulgt Reglen, at vende det venstre Tre til, da vi fik Slag paa det højre!“

Allerede den første Bombardements Dag vilde den første Del af Vnens Indvaanere have forladt den, men Helgefen forbyd det, fordi han vidste, at det vilde være ham umuligt at forhindre Bløndring af det efterladte Gods; senere tilfod han det paa deres indstændige Vn, men dermed var Vnret naturligvis ogsaa opgjvet. Det er et sørgeligt Syn, naar den Soldat, hvem Tøden er saa nær, bliver en Tøp; at se ham adru snige sig ind i et Hus, og komme rævende ud igen; at se ham i den værste Bombereg, hvor det næste Sælfand kan falde ham for hans Dømmet, af Begærlighed forgræbe sig paa fremmed Ejendom, og saa i næste Øjeblik falde, men ikke paa Vnens Mark. Det staar endnu for mig som noget af det bitreste, jeg den Dag oplevede, at der blev baaret to faldne ind; den ene var en Menig, i hvis Tornøjler fandtes Fredericiads Sottelangs Tegnet af Sølv; den anden en lille Hornblæser, hos hvem der fandtes næsten en hel Tøp godt Luffet. Det vilde have været aldeles umuligt for Helgefen at forhindre Sligt; alle Døre stod aabne, Butikkerne var forladte. Værfærderne stod fuldt mablerede; og det er dog bedre, at det kommer nogen til gode, end at Jlden skal fortære det; saaledes er Raamamentet. En af Dagens kom Helgefen gaende ned ad Gaden, og mødte en Soldat med en temmelig betydelig Oppaffning; han for imod ham med Støften og sagde: „Stal du gaa lige imod Kommandanten? Kan du ikke finde om ad en anden Gade!“

Der er naturligvis ogsaa under saadanne Forhold Mennefter, som stor det onde, og som ikke tage Del i Sligt. Helgefen boede først, indtil det brændte i Windells Hotel paa Torvet; men da ogsaa Værten og hans Familie forlod deres Hjem og drog bort, maatte han se at sørge for sig selv. En Dag var hans Stuffer sluppet op, og han gik sig til sin Oppasser, at han skal gaa hen til en Købmand for at saa noget. Denne gif, men det varede temmelig længe, inden han kom tilbage; og da Helgefen spurgte om Grunden, svarede han: „Der var ikke et Mennefte i Butikken, da jeg kom; saa stod jeg og ventede; men da det ikke lod til, at der var nogen i Huset, saa tog jeg selv et Skrammerhus, og lagde Sufferet i; men jeg har vejet det paa Købmandens Vægtstaa, der er affurat to Pund; og saa fik jeg mig til Raad paa en Sæddel og lagde den paa Stofen, at han kan vide, hvem det er, der har taget det, saa kan han saa Befaling en anden Gang.“ Dette Træk blev siden ofte anført som et Eksempel paa Dumbhed; men naar denne Mand, midt i en Gade, hvor Bomberne faldt allevegne, hvor Wure og Taglign raslede ned, og Jlden omgav ham paa alle Sider, midt i al denne Forvirring giver sig Tid til at vente, veje og give Svittering, saa har det været andet end Dumbhed, der drev ham dertil; thi selv den dumme har Sans for Bomber og Jld. Da det næppe har været Frygt for Helgefen, antager jeg, at han har været drevet af en anden Frygt.

Vinteren imellem 1850 og 51 sad Helgefen og vaagede over den Vlet, han saa tappert havde forsvaret. Den 1. Februar 1851 blev han Kommandant i Slesvig Vg; en Plads han dog ikke beholdt længere end til Maj Maaned næste Aar, da han blev forfat til Rendsborg i samme Egenstaf. Det var i de følgende Aar en anden Kamp, han havde at bestaa, end den i Fredericiads; faavel Angrebs- som Forsværs- Vaabnene var andre; det gjaldt nu ikke om at seje over Oprøret paa Vælfærd, men i Slesvig, eller dog i det mindste, at holde det der indenfor.

Alle vil vist give Helgefen det Vidnesbyrd, at han ogsaa forstod at sære den Slags Krig; at han under Belejringstilstanden, der gav ham en meget udstrakt Myndighed, aldrig overtraadte Humanitetens Grænser, og at han dog altid viste den Følelse, som ikke opgjog noget af det, der var Met, og som Fædrelandets Vel krævede.

Kommandantstaben i Rendsborg var en hel anden Stilling, end den Helgefen hidtil havde bestridt, dels fordi det var en Fæstning, hvor han var den øverste, dels fordi den var en Grænseværd, der laa paa den afære europæiske Vej; og der stilledes derfor større Krav til ham i Hensende til Repræsentation end før. Hvor han hidtil havde været, var han bleven indfoarteret i mablerede Lejligheder; saaledes var det ikke nu; han maatte sigte ind i den store, fornemme Kommandantbolig paa Torvet, og om han nu ikke var nødt til at møblere den hele to Etages Vgning, saa maatte han dog have en Del af den i Høgenlunde huggelig og forværlig Stund. Men hvorfra skulde Vælfærderne dertil komme? Selve var han en fattig Mand, og skulde der gøres Gæld, saa var det dog langt rimeligere at gøre den for Selve og Sunde, end for Stole og Borde. Han forsøgte et Midde, som heller ikke slog fejl. Hans Formand i Kommandantstaben var en strigtig General; denne havde ladet Vøligen montere med Møbler, som var reviderede fra Vnens Stot, og disse stod der endnu, da Helgefen kom. Da de nu, fægtens paa Grund af Behandlingen, ikke syntes mere at egne sig til, med Titelen „Kongelige“, at vende tilbage til Slottet, vendte Helgefen sig til Overhofmarskallen med den Forspøttsel, om han ikke kunde saa dem at løse. Han fik straks Svar, ikke fra Overhofmarskallen, men fra Kong Frederik den Syvende selv, og da dette Vn, der helt igennem er frekvet med Kongens egen Gaard, og ligger for mig, forekommer mig at være ret betegnende for denne, — i al Fald viser det, hvilket Sindelag, Kongen nærrede imod Helgefen, afstiver jeg Originalen her med Kongens Orthografi:

„Da jeg har bragt i Erindring, at der er en Del Møbler, du har laant fra vor Stot Vn, hvorefter du har indbent en Fortegnelse til min Overhofmarskall, og at du sniffer at løse disse, saa giver jeg dig hermed tillende, at jeg ikke agter at selge disse, men derimod med Glæde overlader dig disse, til dit eget Eje, og glæder det mig paa denne Maade at kunne være dig til Vn, velvilligt Frederik R. Frederichsborg Stot, d. 29. Januar 1853. Til Vor fungerende Commandant i Vor Fæstning Rendsborg, Oberstløjtnant v. Helgefen. Commandant af Dannebrog og „St. Olaf's Ordenen.“ Fortættets.